

jeg langt fra, fra den Smule, jeg kender til ham, er enig med ham, navnlig ikke i den Tendens, der gaar gennem mange af hans Skrifter. Jeg har haft Fornøjelse af at læse, hvad han har skrevet om Søren Kierkegaard, Disraeli og slige Ting, som forekom mig ganske fortrinlige, og vi Børgfolk kunne have megen Nytte af at faa Syn paa de Mænd, som vi ellers kun kende af Navn. Desuden forekommer det mig, at er der nogen Steder, Landsfriheden skulde have et Hjemsted, skulde det være her i den danske Rigsdag. Det er dog navnlig os, som komme her ind fra Landet og mere eller mindre — enten vi nu ville være ved det eller ej — ere paavirkede af den grundtvigiske Retnings Køre, som er skabt her i vort Fædreland for 30—40 Aar siden, der have skrevet det først og fremmest paa vor Fane: Frihed for alt, hvad der stammer af Mand! Er det ikke det, vi først og fremmest have været med til at synge paa Højstolerne, at vi skulle have Frihed for Løse — ja vel som for Thor! Er det ikke os, der først og fremmest have været med til at løfte Landsfrihedens Banner! Er det ikke os, der først og fremmest have faaet det præntet ind paa Højstolebænten, at det var en stor Misforstaaelse og Fejltagelse, som Historien paa mange af sine Blade vidner om, naar den, der vilde bekæmpe Landsmagten, bekæmpede den med Politistaven og Bajonetter og Geværer, og at man handlede taabeligt og dumt, idet man derved kun lavede Martyrer, af hvis Blod det voksede op langt frodigere, end det man slog ned. Var det ikke os, der vare enige om, at det, vi skulle lære af den nye Tid, og navnlig det, som den grundtvigiske Bevægelse skulde tage Sigte paa, var, at Landsmagten kun skulde bekæmpes med aandelige Vaaben? Det tror jeg, at vi have været med til, og jeg er vis paa, at Flertallet i dette Ting vil være enigt med mig deri, i det mindste de fra Landet, der have været med til paa den ene eller anden Maade at tage Del i Arbejdet for Højstolen og den Bevægelse, den har avlet. Derfor forekommer det mig underligt, at den ærede Ordfører (Tutein) i Gaar tog saa valent paa dette Spørgsmaal. Vi, der staa paa Frihedens Side i politisk Henseende, og som ville have, at det netop er os, der løfte Landsfrihedens Banner, hvorfor skulle vi tage saa valent paa en Sag, naar man nok vil stemme for den i Salen, men ikke være med til som Medlem af Udvalget at anbefale den ved at sætte sit Navn under et Ændringsforslag? Det synes jeg er valent. Det glædede mig selvfølgelig at høre den ærede Ordførers iuukkede Udtalelser og det

Resultat, han kom til, at han vilde stemme for Understøttelsen for Dr. Brandes. Men hvorfor saa ikke være med til at anbefale det i Landsfrihedens Navn samtidig med, at man dog maa have Ret til at sige, som jeg har sagt, at jeg ikke dermed har udtalt mig om, at jeg er forpligtet til eller har ment mig at være i Overensstemmelse med denne Mand? Efter at Andragendet har foreligget for Finansudvalget, underskrevet først af 49, dernæst af 16, hvoriblandt nogle af Danmarks mest bekendte og mest lærde Mænd findes, forekommer det mig, at naar vi ville kritisiere, som jeg nu har tilladt mig at gøre, Højre, at de tage enjbidige og politiske Hensyn, saa maa vi, hvad enten vi ere Højremænd eller Venstremænd, under almindelige Forhold være med til at give en Mand Understøttelse, der har tildraget sig saa ualmindelig Opmærksomhed i vort Land ved sin Intelligens og Dygtighed paa det videnskabelige Omraade. Jeg antager, de Herrer ville tro mig, naar jeg siger, at jeg for mit Vedkommende har været med til at stemme for Bevillinger til Mand, der have haft de modsatte politiske Ansuelser af mine, men som de Herrer paa den anden Side have sat højt, og det mange Gange. Derfor vil jeg anbefale, at det høje Tings store Flertal — vi kunne ikke vente dem alle sammen — vil være med til at stemme for, at Dr. Brandes faar en Understøttelse paa 2,000 Kr. Desuden denne Mand virkelig paa det aandelige Omraade vil noget, der er galt, lad os saa bekæmpe ham, og lad os sige det, men lad os ikke bære os ad, som Ministeriet har baaret sig ad, rent politisk, at naar der var nogen af dem, det ikke kunde faa Nam paa af dem, som ikke vilde danse efter dets Flojste, saa smed det dem paa Gaden, bød dem Sult, fordi man mente, at det var en god Kur til at faa dem til at omvende sig fra deres Vejrs Bildfarelse. Det have vi jo set flere Gange, baade 1, 2 og 3 Gange. Det forekommer mig, at paa den Maade skal man ikke imødegaa Dr. Brandes, men gøre det, vi kunne, til, at Manden økonomisk har det saa rigeligt og godt, som det kan ønskes for en Mand af hans Dygtighed, og at han ikke trykkes for haardt af økonomiske Sorger og Bekymringer. — Jeg vil nu slutte mine Udtalelser med at sige, at jeg længes navnlig efter at høre, hvordan den højtærede Minister vil stille sig overfor Kaptajn Sørensen, for det tænker jeg, at det høje Ting kan blive klar over, at hvis den ærede Minister ikke vil tage Ændringsforslaget under Nr. 77 som sit eget Forslag, og trods det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Scharling) fastholde det, maa vi vir-